PESTI FŐTEMPLOM

A BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA LAPJA

I. évf. 3.szám *2014. február 2.*

Urunk bemutatása

Tartalom:

XII. Piuszról-ferdítések nélkül

Emmauszi út a közösségbe

Téli tábor

Erkölcs és vallás

Hogyan teljesül a Tízparancsolat

Az unalmas liturgia

Adventi élelmiszer gyűjtés

Isten és az evolúció

Programjaink

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia, 1056 Budapest, Március 15. tér 2. Tel: 318 3108
belvarosiplebania@gmail.com

Miserend:

Hétköznap:	18
Vasárnap:	8.30, 10, 12 és 18
Irodaszolgálat:	H-Sz-P: 9 -12 és 15.30 -17.30

A történelem egyik legnagyobb pápájának alakját és életművét tudatosan befeketítő manipuláció leleplezésének lehetünk tanui *Michael Hesemann: A pápa, aki szembeszállt Hitlerrel* c. könyvében foglaltak olvasása során, miközben a szerző megismertet minket egy szent emberfeletti küzdelmével. A szerző lebilincselő stílusban – a már tőle megszokott módon – izgalmasan és érdekesen dokumentálja a valóságot. Végig kíséri a szent életű Eugenio Pacelli egész életútját, nagy ívekben és ugyanakkor egészen részletes pillanatfelvételek formájában. Sokszor ott érezzük magunkat a családi házban, a nuncius Pacelli autójában, vagy pápai lakosztályában. Hesemann képes arra, hogy régész-történészként történelmi adatokkal, dokumentumokkal bizonyítsa: elérkezett az idő XII. Piusz pápa szentté avatásához. Valótlan és hazug minden olyan állítás, amely bármilyen árnyékot vet alakjára. Önmagában pedig rendkívül tanúságos, ahogyan a tényeket és a kortársak ítéletét – bizonyos körök – természetszerűen pont az ellenkezőjére fordították és elterjesztették. Azért is érdemes megismernünk a módszert, mert újra felismerhetjük azt más személyek esetében is. Ilyen személyek például a magyar történelemben Prohászka Ottokár és Horthy Miklós kormányzó.

Föl tudjuk sorakoztatni a pápa halálakor elmondott értékeléseket, melyek egybehangzóak a megítélését illetően. Egyöntetűen a legnagyobb csodálat, elismerés és hála hangjai ezek. Idézzünk magunk is néhány mérték adót ezek közül.

- Golda Meir, Izrael külügyminisztere, majd későbbi miniszterelnöke a következőket állapította meg: „Amikor népünk a náci terror évtizedében szörnyű mártíromságot szenvedett, a pápa felemelte szavát, hogy elítélje a hóhérokat, és kifejezze együttérzését az áldozatokkal. Korszakunk gazdagabbá vált az ő hangjával, amely a legfőbb erkölcsi értékek nevében volt képes felülemelkedni a káoszon és a mindennapi konfliktusokon.”

- Az Egyesült Államok elnöke Dwight D. Eisenhower így méltatta őt: „Mindig is a zsarnokság határozott ellensége és az elnyomottak barátja és jótevője volt.”
- Az ENSZ Közgyűlésének elnöke, Charles Malik pedig kijelentette: „XII. Piusz többet tett a világ békéjéért, mind bármely más államférfi.”

Hogyan és miért változtak a „Nagy Piusz”, az „angyali pásztor”, a „béke pápája” jelzők az ellenkezőjére: „Hitler pápája”, az „antiszemita bűnöző.”? A fordulatokhoz elegendő volt három személy akciója és bélyege. Az első, aki átírta a történelmet egy Hochut nevezetű rossz színdarab író, aki a Helytartó c. darabjában torzképet rajzol a Pápáról és megbélyegzi, mint „hallgató pápát”, aki a zsidóüldözés láttán nem emeli fel a szavát: „Krisztus helytartója, aki mindezzel szembesül, és mégis hallgat (...) az ilyen pápa (...) egy bűnöző”- hangzik a dráma kulcsmondata.

A második manipulátor egy angol újságíró, John Cornwell, aki Piusz életrajzában kibővíti a vádat: XII. Piuszt egyenesen „Hitler pápájának” nevezi, aki a gyűlölt bolsevizmussal szemben Hitlerben bízott. Állítása nélkülöz minden történelmi alapot, a bélyeg mégis megmaradt.

S végül a harmadik, Daniel Jonah Goldhagen amerikai író, aki rágalmát egyetemes váddá szélesíti: A katolikus egyház és a holokauszt című művében. Ebben azt állítja, hogy a népirtás fő oka az egyház állítólagos antiszemitizmusa. Példaként említi XII. Piuszt.

Ám e rágalmat ébren is kell tartani. Ezt célozta az izraeli holocauszt emlékhelyen lévő felirat, mely a Pacelli-pápa képe mellett azt állította: Csak azért hallgatott XII.Piusz a nácik kegyetlenkedéseiről, hogy semleges maradhasson a háborúban.

A történelemhamisítás technikáját mi, a keleti blokk országaiban jól ismerjük. Ám a kérdés annál izgatóbb: vajon kiknek és mi volt az okuk arra, hogy a szent XII. Piusz pápa arcképét

átfessék? Hesemann válasza nagyon tanúságos. Alibi kellett a kortárs nemzedék számára. Magát kellett igazolnia amiért tétlen maradt a náci terrorral szemben. Ezt az önigazolást a létező legmagasabb erkölcsi tekintély mögé bújva vélte megtalálni: „ha a pápa hallgatott, akinek módjában lett volna megakadályozni a legrosszabbat, akkor milyen vád érhet bárki mást?"

Az igazságot azonban XVI. Benedek pápa mondta ki 2008. október 9-én, amikor emlékmisét celebrált XII. Piusz pápáért. Prédikációjában mondotta: „Gyakran titokban és csendben cselekedett éppen azért, mert a konkrét helyzetek fényében és az adott komplex történelmi pillanatban úgy érezte, hogy csak ilyen módon lehet megakadályozni a legrosszabbat, és csak így lehet a lehető legnagyobb számú zsidó embert megmenteni." Ő maga is szólt erről Alfieri vatikáni nagykövetnek: „Az olaszok biztosan tudnak azokról a szörnyű dolgokról, amelyek Lengyelországban történnek. A tűz szavaival kellene ilyen dolgok ellen felszólalnunk, és az egyetlen, amely visszatart minket, az a tudat, hogy ha megszólalnánk, azzal csak megnehezítenénk a szerencsétlenek sorsát."

Egyet kell tehát értenünk David Dalin rabbival, aki a floridai Naples egyetem történelem és politológia tanára. Ő követelte, hogy XII. Piusz pápának, mint a zsidó nép barátjának és megmentőjének a Világ Igaza kitüntetést ítéljék oda.

XII.Piusz pápa hozzánk, magyarokhoz többször is szólt. Fontos ezek között az az apostoli levél, amelyet 1949. január 2-án írt, miután Mindszenty József prímást letartóztatta a kommunista hatalom. Ebből kiderül az is, miképpen ítélte meg a szentatya a magyar prímás személyét és sorsát. A következőket írta: „A legnagyobb fájdalommal vesszük tudomásul, hogy szeretett Fiunkat, Mindszenty Józsefet, a Római Szentegyház bíborosát, Esztergom érsekét székhelyéről vakmerő bátorsággal elűzték, és nyilvánosan őrizetbe vették, ami a rettenthetetlen főpapban a vallás szent fölségét, sőt magát az emberi méltóságot is egyaránt sérti. (…) Ismerjük ennek a jóságos pásztornak érdemeit, ismerjük sértetlen és állhatatos hitét, ismerjük végül apostoli bátorságát a keresztény tanítás épségének megvédésében és a vallás szent jogainak érvényre juttatásában. Bátor és kitartó szívvel ellenállt, amikor látta, mint nyirbálják napról napra, s egyre jobban az egyház szabadságát. (…) Őseitek, akik az előbbi korokban már mindenfajta tévedésnek ellenálltak, annyi súlyos nehézségen diadalmaskodtak, arra tanítanak fényesen, hogy a keresztény vallást vádolni és támadni lehet, de legyőzni soha. Az ő nyomdokain járjatok hűségesen, és bármit követeljen is a sérthetetlen hit, bármit kívánjanak is hitvallásban és cselekedetekben a keresztény parancsok, erre törekedjetek szakadatlanul, nem kímélve semmi fáradságot, s nem rettenve semmi félelemtől. (…) Különösképpen óhajtjuk pedig tiszteletreméltó Testvérek, azokért is imádkozva az isteni Megváltóhoz, valamint az Ő szentséges Anyjához, Magyarország Védőasszonyához, akik titeket üldöznek, arra igyekezzetek, hogy a tévelytől megfertőzött lelkeknek felragyogjon a mennyei fény, hogy a gyűlölettől és bosszútól megzavart lelkeket a keresztény egyetértés kibékítse és összefogja, és hogy végre valahára jobb és nyugodtabb idők virradjanak, mennyei malaszttól támogatva, szeretett hazátokra."

A Szentatya figyelmeztetése számunkra örök érvényű!

Zoltán atya

„Tisztelendő Testvérek, Üdvözlet és apostoli áldás!

Nagy örömünkre szolgál, hogy megtudtuk: (...) atyai buzdításunkra nemcsak a föld katolikus lelkipásztorai,hanem a klérus és a keresztény nép is önként, készségesen, az ég kiengesztelésére mondott nyilvános könyörgésekkel válaszolt. Sőt, boldog szívvel adunk hálát Istennek,hogy oly sokak, de különösen az ártatlan fiúk és lányok könyörgéseit meghallgatta, és Lengyelország és Magyarország számára végre-valahára az igazságosságra támaszkodó békének mintegy új hajnala látszik felvirradni. (...) Bizton reméljük, hogy úgy lesz, ahogy az előjelek mutatják: mindkét köztársaságban egészségesebb elvekkel, és jobb törvényekkel(...) teremtenek békét, olyan törvényekkel, amelyek különösen Istennek, és az egyháznak jogait sértetlenül tiszteletben tartják."

(XII. Piusz pápa 1956. november 1-i levele a pátriárkákhoz, érsekekhez, ordináriusokhoz, és minden testvérhez)

Emmauszi út a közösségbe

Az emmauszi elbeszélés végtelenül több mint történelmi beszámoló. „Önmagáért való” történet: Jézus feltámadásának időfeletti jelentőségét tükrözi olyan képekben és jelenetekben, melyeket nem lehet „feltalálni”. A feltámadt Krisztus hitbeli valóságát képes a személyiség legmélyébe helyezni, ott megválaszolni a feltörő kérdéseket, félelmeket, és „életbe helyezni” a reménységeket. Az emmauszi út az ember legbelsőbb útja a „halálbetegségből” való kigyógyulás felé, aminek a betegségekből való gyógyulások csak hírnökei. A feltámadásról van szó, a kereszténység alapjáról, amelyet tömegek meseszerűen képzelnek el, és ezért – mivel mesékben (helyesen) nem hisznek – az ehhez való viszonyuk homályos és ambivalens. Ha a hit és az egyház válságáról lehet beszélni, akkor annak oka ez.

Első tévedés, hogy a halott Jézus „életre kelt”, és visszatért a történelembe. Ez meseszerű elgondolás. Jézus nem a történelembe tért vissza, hanem „látni engedte magát” megdicsőült (Isten életébe emelt) állapotában az apostoloknak (majd „több mint ötszáz testvérnek”). Ezt pedig az egész ószövetségi kinyilatkoztatásnak, és Izrael egész történetének meg kellett előznie. A tévedésben van egy „zsenialitás” is, amely jól kifejezi azt, hogy a megdicsőült Jézus mégis *ugyanaz*, mint aki élt és meghalt. Ezt „látták” az apostolok, méghozzá úgy, hogy abban a szellemi látás mellett érzéki mozzanat is volt. És azt értették meg a *szívükkel,* hogy ebben az eseményben a létük, lelkük, személyük mélyén - Krisztus által – velük is megtörtént az, ami Krisztussal. Ettől kezdve már nem számított, sőt kívánatossá vált az, hogy az apostoli küldetésük következménye a történelemben a kivégzés lesz. Ők már a „halálbetegségből” meggyógyultak.

Mondhatjuk-e mi, mai keresztények: de hát Uram, nekünk nincs ilyen élményünk, „bizonyítékunk”. Miért nem adsz minden kornak csodálatos „lehengerlő” jeleket, bizonyítékokat? Akkor majd mindenki hinne. Valóban? Óriási hazugság ez, de főleg értelmetlen. Mert ehhez nem kell a szív, elveszne az ember szabadsága, ami a szeretet előfeltétele, és hitre nem lenne szükség. Az apostolokkal megtörtént egyszeri esemény az apostoli hit kezdetének feltétele, mégpedig *ontológiai értelemben,* mert az apostoli hit lényege, a feltámadt Krisztus jelenvalósága, a Szentlélek, az örök élet maga ettől kezdve pontosan a hitben *van* „benne”. Ami ontológiai értelemben immanens létezés szerint *van* annak az időben is kezdete kell, hogy legyen. Ez történt meg az apostolokkal, velünk pedig az apostoli hitben történik meg, és a kettő valamiképpen értékét, lényegét tekintve nem más.

Ezért amikor a gyógyulás útjára szeretnénk lépni a mindenféle testi és lelki betegségeinkből, csalódottságainkból, gyászunkból, haragunkból, válságainkból, amelyeknek gyökere a halálbetegség (és ki ne lenne érintett?), akkor el kell indulnunk az emmauszi úton. Az emmauszi út belső út. Három támpontja van: *önmagunkra találás-Isten felismerése- közösség.*

Az önmagunkra találás első lépése annak tudatosítása, hogy életünk maga egy út. *(„ketten mentek az úton Jeruzsálem felé”)* Nem is tudunk életünkről másképp beszélni, mint „életútról”. Ebből viszont világosan következik, hogy az életutunkat magunknak és másoknak, a „másiknak” el kell mondanunk, mert „tulajdonképpen” csak akkor van. Kell társ, akinek elmondjuk, akivel már maga ez az esemény összeköt, és könnyebbé teszi a nehézségek elviselését. Akkor pontosabban ismerjük fel a kiúttalanságokat, járhatatlanságokat, tévedéseket, kerülőket. Nem is annyira a külső állomások a lényegesek, hanem a „lelki utazás”, az, hogy miként alakult az irány és a cél. Ebben az egymásnak nyújtott lelki támaszban lehet szaporázni a lépteket az úton, de ha a támaszadás csak a kölcsönös panaszkodásban merül ki, még akár visszafelé is fordulhat. Mert ha nem lényünk magva, életünk legmélyebb pontja – akár nullpontja – felé vesszük az irányt, ahol esetleg már semminek nem látjuk az értelmét, amikor éppen Isten abszolút távollétét érezzük, akkor hiába lép hozzánk, és tart velünk az emmauszi úton Jézus; nem vesszük észre. Azt fogjuk mondani, amit az emmauszi utazók: „De mi azt reméltük, hogy…” Mit? Hogy minden jó lesz , szép lesz, egészségesek, gazdagok, sikeresek leszünk, és esetleg az egyház fogja ezt számunkra biztosítani?

A prófétai őstapasztalat éppen az, hogy amikor minden veszni látszik: Jahve velünk van. Az újszövetségi alaptapasztalat: Emmanuel - ’velünk az Isten’. Dietrich Bonhoeffer a kivégzése előtt mondta: „A jó hatalmak csodálatos biztonságában vagyunk”. C.G. Jung házának ajtajára írta: „vocatus atque non vocatus, Deus aderit”. (Hívjuk, vagy sem, Isten jelen van). Szt. Pál: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem”. Így jut el az

ember útközben önmagához, válik egésszé. Ugyanakkor az utazásnak célja van: a megváltozás („átváltozás"). Azért, hogy igazi önmagunkat találjuk meg, meg tudjuk tartani, és a kenyértörésben felismerve Krisztust, el tudjunk menni testvéreinkhez „Jeruzsálembe". És ott „elmondani": találkoztunk az Úrral. Már nem is szavakkal. A jelenlétünkkel, a tekintetünkkel. Ahogy a másikra nézünk.

Ezért van szükség olyan közösségre, személyes kapcsolatokra, amelyben az emmauszi úton lévő kitárhatja a szívét a társának.

A kapcsolat lehet aszimmetrikus, abban az értelemben, hogy akik lelki „pásztorkodásra" hivatottak (általános értelemben mindannyian azok vagyunk), vagy lelkipásztorságra rendeltek, engedik, hogy az emmauszi úton járókhoz lépő Jézus „bennük tartson velük".

Ez biztosan akkor történik meg, amikor az utazók mellé szegődve egyszerűen, minden feltétel nélkül elfogadjuk őket.

BL

Téli tábor

Téli tábor. Minden Anonymus cserkész szívében kellemes akkordként zendül fel ez a két szó. Farkaskölyköknek egy, cserkészeknek két éjszaka egy kulcsosházban. Nappal túra a környező hegyek között, megizzadva a gyönyörű kilátásért, a havas tájon csillanó szikrázó napsütésben. Fák közt az erdőben érzi magát a legjobban minden cserkész, mert ez az igazi otthonuk. Nem a város pora, hanem az út sara. Nem a város zaja, hanem az erdő halk zsivalya. Nem a város ideges és tülekedő emberei, hanem az erdő halk lakói, a csivitelő madarak.

Ám télen az erdő is más ruhát ölt, a lakók is csendesebben élik életüket. A táj leveti zöld gúnyáját, fehéret húz, hó fedi az életet. A madárkák kevesebben vannak, az emlősök többet alszanak meleg odúikban, szinte megáll itt minden. A cserkészek ilyenkor is megtalálják a természet a szépségeit. Örülnek a csendnek, osztoznak benne, magukba fogadják. Nesztenül osonnak az ágak alatt, őrzik a nyugalmat és a békét. Minden pillanatban visszafogják örömkiáltásukat, ha egy mókust látnak a fák között. Rövid pihenőik alatt halkan beszélgetnek, megosztják egymással örömüket. Felérve a hegytetőre megcsodálják a havas lejtőket, s mikor nagy ritkán a hegytetőről egy őz- vagy vaddisznócsapatot látnak átrohanni egy réten, lelkesen mutogatnak, egyikük előkapja fényképezőgépét és megpróbálja megörökíteni a pillanatot. Az elkészült képen a hidegtől és vidámságtól kipirult arcok, elmosódott kezek és örömteli mosolyok virítanak.

Mikor végül visszatérnek forró kályhával fűtött ideiglenes hajlékukba, teát szürcsölgetve ülnek asztalaik köré az Anonymusok, hogy társasjátékkal, zenéléssel, énekléssel, kártyázással elüssék idejüket a készülő vacsoráig, melyet vezetői kezek készítenek, hogy megtömjék minden éhes cserkész hasát.

Korán nyugovóra tér minden cserkész és farkaskölyök, előbbiek a másnapi keményebb túrára, utóbbiak pedig a hazatérésre készülve. A farkaskölykök vezetői mesét olvasnak, hogy minden kiscserkész álomba szenderüljön, a cserkészek halk beszélgetést követően szintén álomra hajtják fejüket. Másnap mindenki kipihenten ébred, s míg a reggelit előkészítik, a farkaskölykök összepakolják zsákjaikat, hogy aztán reggeli után indulhassanak, és még ebédre hazaérhessenek.

A cserkészek reggeli után újra útra kelnek, hogy aznap már egy magasabb hegyet hódítsanak meg, hosszabb, meredekebb útvonalon, mint az előző napon tették. Küzdelmük nem marad eredmény nélkül, ha lehet, még csodálatosabb kép tárul eléjük, mikor felérnek a hegy csúcsára. Örülnek, elköltik szegényes győzelmi lakomájukat, a visszaúton viszont már tudják, másnap ilyenkor újra a városban lesznek, és az eltelt két nap már csak emlék lesz, amit visszahozni, megismételni nem lehet, de jövőre is lesz téli tábor, ez tartja bennük a lelket.

Bánki Péter

Erkölcs és vallás

Az utóbbi években gyakran halljuk a megállapítást: a jelenlegi válság oka – amely a közélet és a média fő témája – elsősorban morális eredetű. A moralitást azonban különféleképpen lehet felfogni. Tekinthetjük úgy, mint evolúciós eredetű emberi képességet (ld. Isten és az evolúció c. cikkünket), amely az empátiát és a proszocialitást (a közösségben való élethez kifejlődött képesség) eredményezte. Az ember erkölcsös volta e szerint abban áll, hogy a közösség normái, bevett szokásai szerint alakítja életét. Ebben az esetben az erkölcsi jóról fel kell tételezni, hogy az a közösség által elismert, általánosságban elfogadott, az egyén pillanatnyi érdekein túlmutató igazi, és általános érvényű jó, ami egyben az erkölcsi kötelezettség végső normáját képezi. Ez az erkölcs *első dimenzója*. *A második dimenzióra*, a kötelezettség kötelező erejére a jog mutat rá: a törvények áthágása büntetést von maga után.

Az emberi létezés maga, az a tény, hogy az emberiség (nem olyan rég óta) elismeri, hogy minden ember ember, akinek közös sorsa, és értelme van, felvetette annak lehetőségét és igényét, hogy a tudomány elismert egyetemessége mellett az emberi jogok egyetemességének igénye is megjelenjen. Ez képezi jelenleg nyugati civilizációnk demokratikus eszméjének és jogállami berendezkedésének alapját. Megelőzte ezt a 20. század kollektív skizofréniájának eredményeként egy olyan magaslat emelése, amelyről már elég messzire lehetett látni, és amelyet az emberiség százmillió embertársa hullájából emelt. Amikor ezen túljutott és a jövőben ezt megakadályozandó – olyan bizonyosságot keresve, amely az emberi jogok feltétlen tiszteletét szolgálja – 1948-ban Párizsban a nemzetek közössége megállapodott azokban az alapelvekben, amelyeket a garanciának szánt Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata tartalmaz. Ez az okmány abban, amit deklarál, minden jó szándékú ember egyetértésével találkozhat, sőt, hangvétele nemesen emelkedettnek, tartalma minden mércének – a keresztény hit szerint is – megfelelőnek ítélhető. Bevezetőjében ezt olvassuk:

„Minden ember méltóságában és jogaiban szabadnak és egyenlőnek születik. Az ember, minthogy lelkiismerettel és értelemmel bír, a testvériség szellemében alakítja embertársaival való kapcsolatát”

Ez a jog azonban, mint ahogy az elmúlt évtizedekben bebizonyosodott, nagyon sebezhető maradt. Ki van szolgáltatva azoknak, akik egyáltalán nem biztos, hogy a lelkiismeret és az értelem szabad gyakorlásának engedelmeskednek, sem pedig annak az akaratnak, amely szerint az ember „a testvériség szellemében alakítja embertársaival való kapcsolatát”, hanem a *többségi véleménynek, a mindenkori többségnek*, amelyről már tudjuk, hogy gyengébb is, téves is, manipulálható is lehet.

Vajon a demokrácia megalapozásának szánt deklaráció megalapozottsága miben áll? Ez a szöveg készítésének folyamatában tárul fel. Annak első változata így szól:

„Minden ember jogaiban és méltóságában egyenlőnek születik, és minthogy a természet értelemmel és lelkiismerettel ruházta fel, embertársaival kialakult kapcsolatainak alapja a testvériség”.

Második változata:

„Minden ember méltóságában és jogaiban szabadnak és egyenlőnek születik. Az ember, akit Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett, értelemmel és akarattal bír, s ekként embertársaihoz fűződő kapcsolatainak alapja a testvériség”.

A Szovjetunió, Eucador és Franciaország elutasító magatartása miatt ez utóbbi változatot elutasították, és így született meg a végleges szöveg, amely mind Isten, mind a természet szót kiiktatta. A demokrácia megalapozásának okmánya, akárcsak az Európai Unió alkotmánytervezete (amelyből soha nem lesz alkotmány), tehát megalapozatlan maradt. Keresztény szempontból is lehet érvelni amellett, hogy Istenre való hivatkozásnak ilyen okmányokban szerepelnie kellene, vagy amellett, hogy nem. Most csupán a tényt kell megállapítanunk. Tény, hogy megalapozatlan, de az is, hogy tartalma abban amit kifejez, kifogástalan. A lelkiismeretre apellál, anélkül hogy a fogalmat értelmezné. A lelkiismeret viszont az erkölcs *harmadik dimenziója,* amely az erkölcsi törvény felismerésére, és a vele szemben elfoglalt álláspontra képesít. Az értelmes és szabad akarattal bíró ember életbevágóan, egzisztenciálisan megtapasztalja, hogy azt, amit jónak ismert fel, követnie kell, túl a bevett szokásokon és büntetéstől való félelmen, tehát az erkölcs első és második dimenzióján is, mert csak ez teszi felszabadulttá, boldoggá, egyáltalán emberhez méltó életet élni képessé. Azt tapasztalja meg lelkiismeretében, hogy egész léte és lényege a végső, az igazságnak megfelelő jóra irányul, annak van elkötelezve amely felette áll, és amelyet követnie kell, és amely egyben azt is jelzi az embernek, hogy követte-e felszólítását, vagy nem.

Erkölcs és vallás már csak azért sem választható szét, mert mindkettő az ember értelmi képességéhez kapcsolódik.
A biztos lelkiismeret stabil identitásának egyetlen biztosítéka van: le kell horgonyoznia abban, aki nem téved és nem téveszt: a Szentháromság egy Istenben, akit csak Krisztus által ismerhetünk meg.

Az ismeretelmélet a közvetlen és mindent átfogó megismerést – ami az élet egészét átlátja – belátásnak nevezi. A lét teljességének ez a belátása, mély megérzése, atematikus felfogása történik a lelkiismeretben, és ez jelzi *az ember transzcendeciára utalt identitását*. Hasonlít egy iránytűhöz, ami az élet alapirányulását megtartja, amiben a döntéseit meghozza. Életünk egyetlen nagy értelmét, útját szabadon döntjük el, és minden kisebb-nagyobb döntés ennek kibontakozása, megerősítése. A mindent eldöntő kérdés pedig az, hogy mit tartunk életünk alapvető értelmének.

Senki nem maradhat semleges. Az embert jobban-előbb-alapvetőbben befolyásolja az Istenhez való transzcendens viszony, mint saját előzetes, akár bűnös döntéseihez való történelmi viszony. Az előzetes döntések a történelem síkján mozognak, az ember ezeket a döntéseket viszont alapvető önfelfogásának, alapdöntésének összefüggésében hozza meg, ugyanakkor az előzetes döntések visszahatnak, sőt, akár megváltoztathatják az alapdöntést. (!) Éppen ezért, a keresztény tanítás óv attól, hogy a lelkiismeret a mindentől függetlenedni akaró önkény eszközeként legyen felhasználható. A lelkiismeret megragadja az Egészet, de ennek „lefordítását"az észre bízza. Kölcsönösen hatnak egymásra, előre is visznek és a mélybe is taszíthatnak. Erkölcs és vallás szétválasztása már csak azért sem lehetséges, mert mindkettő az ember értelmi képességéhez kapcsolódik. A rossz életterv, értékrendszer, beállítódás rossz tetteket szül, az életvezetés szétforgácsolódik, és ez visszahatva rombolhatja a lelkiismeret értékfelfogását.

A biztos lelkiismeret stabil identitásának ezért egyetlen biztosítéka van: le kell horgonyoznia abban, aki nem téved és nem téveszt: a Szentháromság egy Istenben, akit csak Krisztus által ismerhetünk meg.

BL

György atya:

Hogyan teljesül a Tízparancsolat?

Mit tegyen a hívő amikor tudja, hogy mit ne tegyen?

I.-II.-III. parancsolat

I. Parancs: „Uradat Istenedet imádd és csak neki szolgálj!"

1. Higgyen az egy Istenben, aki az egész világot teremtette!
2. Fogadja el hittel azt, amit Isten kinyilatkoztatott úgy, ahogy az Egyház tanítja (a Szentírás alapján)
3. Törekedjen a hitigazságok tartalmát minél jobban megismerni és megérteni, hogy jól megvalósíthassa
4. Törekedjen a hit tartalmát másokkal is megismertetni
5. Reméljen Istenben, azaz bízza rá magát Isten gondviselő szeretetére, és bizalommal várja kegyelmi segítségét a kapott feladatat teljesítéséhez. Bízzon Isten ígéreteinek teljesülésében
6. Szeresse a Szentháromság egy Istent: imádó lélekkel engedelmeskedjék neki
7. Mindennél nagyobb kincsének tekintse Isten befogadó szeretetét, azt az ajándékát, amelyet megszentelő kegyelemnek nevezünk.
8. Senkiért és semmiért ne bántsa meg Őt, mert az bűn

II. Parancs. „Isten nevét hiába ne vedd!"

1. Isten, s vele kapcsolatban Jézus és a szentek neveit tisztelettel emlegesse imádságaiban, fogadalomtételkor, eskütételkor
2. Naponta imádkozzon: kérjen segítséget, kegyelmet, bűnbocsánatot és adjon hálát a kapott javakért.
3. Engesztelje Istent a káromkodásokért, szitkozódásokért a maga és mások bűneiért

III. Parancs: „Az Úr napját (és a kötelező ünnepeket) szenteljed meg!"

1. Szentmise áldozaton vegyen részt
2. Vasárnap ne dolgozzon
3. Fordítsa figyelmét családja, ismerősei, betegei szolgálatára.

Az unalmas liturgia

Bizonyítás nélkül el lehet fogadni, hogy a keresztény hívek nagy része, de főleg a fiatalok, unalmasnak tartják a vasárnapi templomba menetelt. Ezért is tüntetnek oly sokan távollétükkel. A statisztikák azt mutatják, hogy a hatvanas és hetvenes évek fordulóján világszerte, és nemcsak a kommunista államokban 50 – 60 százalékról tízre csökkent a vasárnapi szentmisére rendszeresen járó katolikusok száma. Érdekes módon a népnyelv bevezetése, a szertartás leegyszerűsítése és érthetőbbé tétele nem oldotta meg, hanem inkább még kiélezte a problémát. Még a rendszeres templomba járók is bevallhatják, nem mindig értik az anyanyelvükön végzett imádságok és szertartások jelentését.

A kérdéssel szembesülve néhány lelkipásztor a templomon kívüli világ felé fordult. Mi az, ami érdekli a mai embert, ami izgalomban tartja? Hogyan működnek a reklámozási és szórakoztatási üzemek, melyek embertömegeket vonzanak? Ha pedig ezek az érzékekre és érzelmekre hatnak, azonnali eredményt, jó hangulatot, a vágyak és a képzelet kielégülését ígérik, vajon nem lehetne módszereiket az Evangélium javára is felhasználni? Ha az emberek csak a giccses színáradatban pompázó reklámok, a fülsüketítő és az idegeket felvillanyozó diszkózene üzenetét értik, miért ne alkalmazkodna igehirdetésünk, liturgikus ünnepeink stílusa is ezekhez az igényekhez? A figyelem ébrentartása végett segítségül hívunk egy kis fülbemászó zenét, néhány jópofa viccet, vagy a beszédet egy ide illő pantomim vagy bábjátékkal helyettesítjük. Végül is szent a cél!

A probléma egyáltalán nem új keletű. Már a kereszténység születésének korában is léteztek vallások, melyek az érzékek segítségével próbálták az embert kijuttatni a megszokott világból, hétköznapi énjéből. Ritmikus, hangos, érzéki zene, önkívületi állapotba sodró, hosszú táncok, a tudatot elvevő drogok vagy részegítő italok segítettek egy másik világba való eljutásban. A módszerek olykor vadak voltak: önmegsebzések, öncsonkítások, szexuális kicsapongás általi vallásos révület, ahol érzéki módon megtapasztalhatták isteneik jelenlétét. A keresztények jól ismerték ezeket a technikákat és kezdettől fogva elutasították őket. Mi ugyanis nem szorulunk ajzószerekre sem szent bódulatra ahhoz, hogy Istenünkkel találkozhassunk. Mert Ő nem az öntudatlan homályában, nem a fékevesztett ösztönök ember alatti szférájában vár ránk, hanem személyiségünket megőrizve és tisztelve, teljes öntudatunk mellett emel fel kegyelmével abba az emberfeletti világba, ahol élvezhetjük „a Lélek józan mámorát” – ahogyan Szt. Ambrus himnuszában megfogalmazta. Ez nem emberi erőfeszítés és technika eredménye, hanem Isten ingyenes ajándéka. Ez az Isten már az Ószövetségben is az enyhe szellő susogásában rejtőzködött és kijelentette: „Nem azt mondtam Jákob sarjának „a zűrzavarban keressetek”; én, az Úr nyíltan szólok hozzátok, és igazat hirdetek.” A keresztény liturgia is mindig „értelmes hódolat” volt. Megtagadta a csoportos extázis egyik leghatásosabb elemét, a táncot, a többit – mint az ének, a tömjén, a mozdulatok – a legszigorúbb és legmértéktartóbb formáikban engedte meg. Az érzékek is megkapják a maguk táplálékát, de a liturgia nem ragad meg ebben a rétegben, hanem továbblendíti a lelket a természetfeletti valóság felé. Az értelem is elviszi a szellemet az isteni világ kapujáig, ott viszont már a megértésen és érzékelésen túl részesülünk Isten életében.

Tehát a liturgia érthetetlen és élvezhetetlen kell, hogy legyen? Semmiképpen. De a liturgia megértése és élvezete más, mint a hétköznapi, felszínes megértés, mellyel az evilági, értelmünket nem meghaladó dolgokat átlátjuk. Sokan ilyen felszínes részvétel miatt unnak rá a liturgiára, hiszen minden szöveget, éneket már ismernek. Ha kommersz vagy gyermeteg eszközökkel próbáljuk vonzóvá tenni a szentmisét, akkor úgy járunk, mint a gyermek, akinek szeme megragadt a színes csomagoláson, mohón felbontotta az izgalmas tartalmat sejtető dobozt, majd megvizsgálva az új játékot, rövidesen unottan dobta a sarokba, hiszen az éppen olyan tömegcikk volt, mint amivel eddig is számtalanszor találkozott. Unalmas és csömört okoz. Ha rá akarjuk vezetni a híveket, a legkisebbeket is, a mélyben rejlő titok keresésére és élvezetére, akkor nem szabad félnünk a liturgia ünnepélyes ismétléseitől, szimbólumaitól, melyek elfüggönyözik a Szentet testi szemeik és füleik elől. A hétköznapi érthetőség, szórakoztatás hiánya eleinte idegennek és unalmasnak tűnhet, de rövidesen megnyílnak az ember lelki szemei és felfedezi azt a világot, melyet szem nem láthat, fül nem hallhat, emberi szív fel nem foghat. Isten mégis feltárja azoknak, akik Őt szeretik és keresik.

A liturgia nem hittanóra. Nem eszköz, hanem cél. Nem út, hanem beérkezés. A gyors siker, olcsó jó érzés, a mindenki számára azonnali felfoghatóság nem tartozik Isten módszereihez. Az emberi szív, legyen akár gyermeké, akár fiatalé vagy nagyon egyszerű emberé, nem éri be pótlékokkal, hamis csillogással, csak valódi értékekkel, melyek Istenhez vezetnek. Ne homályosítsuk el a Hozzá vezető utat.

P. Kovács Ervin Gellért OPraem

Adventi élelmiszer gyüjtés

Immár a negyedik éve annak, hogy plébániai Karitász csoportunk a szent készületi idő-időszakokban, adventben és nagyböjtben (ez utóbbi országos felhívás keretében történik) élelmiszergyűjtést szervez a hívek körében. Tekintettel arra, hogy plébániánkhoz nemcsak a Belvárosi templom tartozik, hanem a Szent Anna (Szerviták), a Szent Mihály (Angolkisasszonyok), az Egyetemi templom és a Ferencesek temploma is, így ezt is, mint minden más Karitász programot, mind az öt helyen meghirdetjük.

Örülök annak, hogy már az újságunkon keresztül is beszámolhatok arról, hogy mi a sorsa az adományoknak és egyúttal köszönetet mondhatok mindazok nevében is, akikhez a csomagok eljutnak. Az idén kb. 1100 kg tartós élelmiszert adtak össze a hívek az öt templomban. A mi templomunkba kb. 350 kg liszt, cukor, olaj, rizs, száraztészta, befőtt, konzerv érkezett. Megható élmény ezeket a csomagokat kezelni, begyűjteni, beszállítani a raktárunkba, azután rendszerezni, leltárba venni, egységcsomagokat készíteni belőlük, végül pedig eljuttatni mindazoknak, akiket ti, kedves testvérek megajándékoztatok. Nekünk, Karitász önkénteseknek jut ugyan a szervezés és a lebonyolítás munkája, viszont mi látjuk meg az örömöt a szemekben és mi halljuk a köszönet szavait is a családoktól, idősektől, rászorulóktól. Ezt a köszönetet szeretném most tovább adni nektek.

Nem csak csomagok kerültek jó helyre, olyanokhoz, akiknek tényleges segítséget jelentettek az élelmiszerek, hanem még nagyobb kincs az, hogy ezen szeretetből fakadó cselekedet által növekedett a szeretet mind az adakozókban, mind pedig csomagok fogadóiban. A szeretet növekedésével pedig plébániánk egysége is erősödött. Éppen az a Karitász célja, hogy az ajándékcsomagok megmutassák Krisztus szeretetét, így szavak nélkül teszünk tanúságot arról, hogy Isten létezik, hogy Ő jó és szeret mindnyájunkat. Ez a tanúságtétel pedig hitelesíti keresztény életünket, erősíti az Egyházat, építi Isten országát a szívekben. A csomagok között több doboz is volt díszcsomagolásban egy-egy jókívánságokkal megírt kisérőkártyával ellátva, ez pedig még személyesebbé tette az ajándékot.

A begyűjtött élelmiszereket kb. 8-10 kg-os vegyes tartalmú csomagokra bontottuk és karácsony előtt kb. 80 családnak, egyedülálló idősnek, betegnek, rászorulóknak adtuk át egyrészt a karácsonyi karitász rendezvényünk kapcsán, másrészt pedig kiszállítottuk azoknak, akik nem tudtak érte eljönni, betegek, vagy nehezen mozognak. A maradék készletet a tél folyamán adjuk ki, havi egy-egy csomagot, amíg a készlet tart. A téli időszakban idáig kb. 300 kg tüzelőt vittünk házhoz, ruha-akciót szerveztünk, segítettünk vásárlásban, gyógyszerek kiváltásában, ügyintézésekben. Igyekeztünk jelen lenni a bajban, a nehézségekben, segítettünk mindazoknak, akik hozzánk fordultak. Ebben a munkában, mindnyájan Karitász tagok, örömünket leljük, a szeretetszolgálatot pedig folytatjuk ebben az évben is Isten segítségével, az Ő dicsőségére, testvéreink és felebarátaink szolgálatára.

Köszönöm az Úr nevében mindnyájatoknak, akik segítitek munkánkat, együtt építjük ezzel Isten országát. Mi csak azt tudjuk adni, amit mi is kapunk tőletek. Ne felejtsük el, hogy amikor mi szeretetből adunk másoknak látható javakat, akkor valójában mi kapunk az Istentől nem látható örök javakat, szeretetet, kegyelmet, lelkierőt, jókedvet!

Csorba Gábor
állandó diakónus

Isten és az evolúció

Az evolúciós elmélet, és a keresztény hit összevetése sokak számára nehézségeket vet fel, sőt egyenesen összeegyeztethetetleneknek tartják ezeket. Valóban, az evolúciós elmélet különböző interpretációi a teremtést, ezen keresztül az istenképet, így magát a hitet, az egyházat és ezért a hívőt mélyen érintheti. Sokan erre való hivatkozással fordultak el a keresztény hittől, vagy inkább az egyháztól. Az, hogy ez utóbbi miért jelent önellentmondást és így belső meghasonlást, az nem ennek az írásnak a tárgya. A félreértés gyökere egyrészt a Szentírás értelmezésében keresendő (ld. Olvassuk a Szentírást. c. cikkünket a lap 2. számában), és ezt erősítette fel az egyház magisztériumának állásfoglalása, melyben az evolúciós elméletet annak napvilágra kerülését követően, tehát idestova másfél századdal ezelőtt értékelte. Erről azonban tudnunk kell, hogy az egyházi magisztérium milyen szempontokat vesz figyelembe, amikor kijelentéseket tesz. Ezek közül most csak egy lényeges szempontot említünk, azt, hogy a hivatal szigorúan tudományos mércét alkalmaz akkor, amikor tudományos állítást értékel, azt vizsgálva, hogy a tudományos állítás valóban tudományos, bizonyított és bizonyítható-e. Amikor *Charles Darwin: A fajok eredete* c. műve megjelent, ezek a kritériumok nem álltak fenn, sőt , szoros értelemben véve még ma sem. Az evolúciós elmélettel kapcsolatos vélemények még napjainkban is sok tekintetben megoszlanak. Az azt alátámasztó empirikus adatok, megfigyelések különböző tudományterületekről származnak, a legtöbb esetben nem szoros értelemben vett bizonyítékok, de mindenesetre nyomós érvek, s vannak olyanok is melyek már tudományos értelemben is elfogadhatónak értékelhetők. Továbbra is vannak akik elutasítják, mások inkább csak jó munkahipotézisnek tekintik, *de a szaktudósok többsége ma elfogadja*, és egy tény leírásaként kezeli, és használja. Azonban tanúi vagyunk az evolúciós elméletből fakadó új, valójában ősrégi gondolkodásmódnak is, amely jelenleg egy természetfilozófiai rendszer képében jelenik meg, és amely előlépett a szaktudományok normatív paradigmájává, vagyis megtette magát a megismerés, a tudat, az erkölcs és a vallás biológiai megalapozású világnézetévé. Ez az evolúció nevű isten, más néven evolúcionizmus. (kistestvérei a pszichologizmus és a szociologizmus) E szerint az élet egy egyre sikeresebb megismerési folyamat, amely a túlélés számára hoz szelekciós előnyöket, és amely csúcsát az emberben, annak reflektáló tudatában éri el, amely *csak fokozatában több az állati megismerésnél*. Az evolucionizmus saját hatáskörét az egész létező valóságra kiterjesztve, annak magyarázó elvévé teszi.

Ezzel szemben az evolúciós elmélet annyit állít, hogy az élőlények a földtörténet során változtak, általában a bonyolultabb formák felé, továbbá azt, hogy a ma élő több millió faj eredetileg kevés számú, vagy akár egyetlen fajból alakult ki.

Nézzük most meg, hogyan értékelhető az evolúció a hit szempontjából. Másképpen fogalmazva: mi a teremtésteológia és az evolúció viszonya?

Először is tisztáznunk kell, hogy hogyan tekintünk a teológia és a természettudomány kapcsolatára, már csak azért is mert a félreérések oka innen ered. Amikor a teremtés és az evolúció viszonyát vizsgáljuk, elsősorban azt kell tudomásul vennünk, hogy különböző síkú magyarázatokkal van dolgunk, amelyek között legfeljebb a filozófia illetékes érintkezési pontok felmutatására. Mivel két különböző síkú magyarázatról van szó, eleve leszögezhetjük, hogy az evolúció *szigorúan szaktudományos alapjai és a teremtéshit között nem lehet ellentmondás*. Továbbá, a teológiának nem az a feladata, hogy magáról az evolúció tudományos igazoltságáról véleményt alkosson, és az sem, hogy megfeleléseket mutasson fel a Biblia, a teológia és az evolúció között, (sajnos ezzel hívő természettudósok megpróbálkoznak) hanem azt kell bemutatnia, hogy ha a fejlődéselmélet helytálló, akkor az hogyan viszonyul a teremtéshithez. Ezt szem előtt tartva a teremtésteológia nyugodtan állíthatja mind a kinyilatkoztatás, mind a tradíció alapján, hogy a teremtés fogalma összeegyeztethető a keletkezés és elmúlás, és az önálló törvények szerint működő, a struktúrák öntevékeny felépítése és szétesése által jellemzett világgal. Az evolúció természeti kibontakozása ugyanis azt jelenti, hogy annak során új, az előzményekből pontosan ki nem számítható létező jelenik meg, amelyre ezért egyszeri és megismételhetetlen eseményként tekinthetünk. Ez pedig világosan értelmezhető úgy, mint a Biblia által tanúsított történelem dinamikájával analóg folyamat, mintegy annak előformája, hiszen a történelemben minden nap egy egyszeri és megismételhetetlen esemény. A fejlődés mint léttökéletesedési folyamat célra irányítottságot feltételez, ami a gondviseléssel harmóniában van.

Az evolúció teremtésteológiai szempontból történő értelmezéséhez – esetleg sokak számára meglepő módon – „segítségünkre siethet” a

materialista felfogás. A materializmus ugyanis jól írja le a világot, csak hasonlóan a többi „izmushoz" tudománynak álcázva, vallást alapít. Elfogadva a materialista elméletet megállapításait, a fejlődést magyarázhatjuk a vak véletlen, és a determinisztikus meghatározottság kombinációjával. Azonban a véletlen teisztikus értelmezésben nem azt jelenti, hogy nincs ok, hanem azt, hogy az esemény nincs determinisztikusan meghatározva. A természeti folyamatok indeterminálták, a természeti törvények statisztikai érvényűek, tehát a világ *valószínűségi világ, vagyis nyitott.* A tudat és a szabadság megvalósulásának, az ember megjelenésének ez pedig elengedhetetlen feltétele. Ugyanakkor, ezt a nyitott és meghatározatlan világot a makroszintű, newtoni természeti törvények mégis meghatározzák. Tehát a fejlődésből, mint tapasztalati tényből kiindulva állítható, hogy annak alapját a valószínűségi érvényű természeti törvények és az indeterminálták együttesen alkotják.

Hogyan lehetséges ennek a belátásnak a teremtésteológiai „kibontakoztatása", vagy másképpen: hogyan jelenik meg az ember, mint Isten képére és hasonlatosságára alkotott teremtmény? Erre a kérdésre próbál választ adni *Karl Rahner,* az evolúciót a teremtésben megvalósuló *aktív öntranszcedenciaként* értelmezve. Az aktív öntranszcendencia-elgondolás az anyag és a szellem belső lényegi összetartozásának, mint ugyanazon valóság két oldalának alapján áll, amelyet maga az ember egysége bizonyít, mert csak ebből a megvalósulásból tudjuk, hogy mi a szellem, és mi az anyag. Eszerint az anyag egyetlen értelme a szellem „lehetővé tétele", és ezért lehetséges az anyagnak az önmaga meghaladása révén történő szellem felé fejlődése. Az anyag oka, legfőbb jellemzője, „dolga", szerepe ez a szellem felé fejlődés, aminek beteljesedése az ember. Ennek teológiai értelmezése pedig az, hogy a véges létező a transzcendens alap, vagyis Isten által lehetővé tett, *vele együtt konstituált* és ugyanakkor saját magából merített tevékenység által meghaladja önmagát. Isten azt teszi lehetővé, hogy a teremtmény a saját lényege által behatárolt lehetőségeit *meghaladó hatást hozzon létre, vagyis az aktív öntranszcendenciára Isten képesít. Ilyen módon a transzcendens és az immanens ok összekeveredés nélkül összekapcsolódik.*

Ezen a ponton, befejezhetjük az evolúció teremtésteológiai értelmezését, mert ez a kifejezés: „összekeveredés nélkül" remélhetőleg minden keresztény előtt felidézi a Jézus Krisztusra vonatkozó alapvető dogmatikai definíciót: benne az istenség és az emberség összekeveredés nélkül van jelen, úgy, hogy Ő (a személye) a történelemben új, és egyedülálló módon megjelent Isten. Egyedül ez teszi lehetővé számunkra, hogy az aktív öntranszcendencia transzcendens oka ellenére, ne nyomorult, a létbe kivetett, halálraítélt, értelmetlenül szenvedő, és értelmetlenül létező emberek legyünk. Ugyanis Isten Krisztusban, a megváltás rendjében, Krisztus által teremtette a világot.

BL

MUSICA SACRA BELVAROSIENSIS FEBRUÁR - MÁRCIUS vasárnap 10 óra

Február 2. vasárnap, Urunk bemutatása
Introitus:"Suscepimus Deus…"
W. A. Mozart: D-dúr mise
Bárdos Lajos: Adorna thalamum
Kersch Ferenc: Diffusa est
Tamás Alajos: Tantum ergo

Február 9. évközi 5. vasárnap
Introitus: „„ *Venite adoremus Deum* …."
A. Lotti: Dór mise
O. Lassus: Perfice gressus
A. Roselli: Adoramus te

Február 16. évközi 6. vasárnap
Introitus: *„Esto mihi…"*
Hidas Frigyes: Missa brevis
V. Goller: Benedictus es Domine
Tamás Alajos: Tantum ergo

Február 23. évközi 7. vasárnap
Introitus: *„Domine, in tua misericordia…"*
Palestrina: Missa brevis
Lassus: Jubilate Deo
Casciolini: Panis angelicus

Március 2. évközi 8. vasárnap
Missa Gregoriana VIII. De Angelis

Március 9. Nagyböjt 1. vasárnapja
Introitus: *„Invocabit me…"*
P. Canniciari: Missa in la
Halmos László: Scapulis suis…
Kodály Zoltán: Pange lingua
Harmat Artúr: A keresztfához megyek

Március 16. Nagyböjt 2. vasárnapja
Missa Gregoriana VIII. De Angelis

A PLÉBÁNIA PROGRAMJAI
2014. február

- Február 2. vasárnap Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe. 16 órától országos szeretetláng imaóra és a szeretetláng átadása.
- Február 3-án, hétfőn 16.30-tól Karitász hittan Csorba Gábor vezetésével a Teréz Anya teremben.
- Február 4. kedd Szent Gellért férfikör találkozója
- Február 4. kedd, 18 ó elváltak szentmiséje
  Február 6-án, csütörtökökön nyugdíjas klub 15 órától
- Február 6-án, csütörtökön Karitász filmklub 16.30-tól a Teréz Anya teremben. A jó pápa 2. része.
- Február 7-9. péntektől vasárnapig ifjúsági csoportunk csendes hétvégéje Csobánkán
- Február 9., és Február 16. vasárnapokon 11 órától (nagymise után) Józsa Judit korondi kerámia-szombrász művész tárlatvezetése Galériájában (Városház u.). Jelentkezni a sekrestyében kell.
- Február 10-én, hétfőn 16.30-tól Karitász hittan Csorba Gábor vezetésével a Teréz Anya teremben.
- Február 11. kedd Közösségvezetők találkozója
- Február 12. szerda Szentkúti imaest a budapesti Szent István-bazilikában
  17 órától a kegyszobor kihelyezése, 17.00–17.30 KÉSZ csoportok imádsága, 17.30 Mária-vesperás, 18.00 szentmise, felajánlóimádság, 19.00–20.00 KÉSZ csoportok imádsága, 20 órától kompletórium
- Február 15. szombat Karitász teadélelőtt a Teréz Anya Teremben 10 órától. Ferenc pápa első évéről tart vetített képes előadást Csorba Gábor diakónus
- Február 16. vasárnap 10 óra Horthy Miklós kormányzó úr emlékmiséje
- Február 16. vasárnap este 18 óra szentmise a Házasságok világnapján
- Február 27-én, csütörtökön 18 órától a KÉSZ Belvárosi Csoportjában Rogán Antal tart beszámolót az elmúlt időszakban kerületünkben végzett munkáról.
- Február 28-március 2. Nagycsaládos hétvége a Leányfalui Lelkigyakorlatos Házban.

-Várjuk a testvéreket minden vasárnap este 17.15-től közös vesperás imádságra.
-Hétfőnként este 19 órakor felnőtt katekézis (téma: „a hit tanúi")
-Péntekenként 17 órától a bérmálkozó jelöltek felkészülése
-Ugyancsak péntekenként 19 órától jegyes kurzus

Az Anonymus cserkészcsapat foglalkozásai az alábbi napokon lesznek 16:00-19:00 ó között:
február 14, 21 és 28.

22 -én farsang és részvétel az Országos Cserkészbálon
28 - án vezetői est

PESTI FŐTEMPLOM
Spirituális közösségi lap
I. évf. 3. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Herpy György
Kovács E. Gellért
Csorba Gábor
Virágh András
Bánki Péter

Lektorálás: Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest, 1056 Március 15. tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorsus@t-online.hu

Megjelenik:
12 oldalon